Kęstutis Kasparavičius

MAŽOJI ŽIEMA

MAŽOJI ŽIEMA

UDK 888.2-93
Ka533

Kūrybiška Europa

Šis projektas finansuojamas remiant Europos Komisijai.
Šis leidinys atspindi tik autoriaus požiūrį, todėl Komisija negali būti laikoma atsakinga už bet kokį jame pateikiamos informacijos naudojimą.

MŪSŲ MAŽOJI BIBLIOTEKA

Trečiasis leidimas
© Tekstas ir iliustracijos, Kęstutis Kasparavičius, 2010, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2015

ISBN 978-609-441-001-7

Kęstutis Kasparavičius

MAŽOJI ŽIEMA

Iliustracijos autoriaus

Vilnius
2015

Skiriu nepažįstamam mažam vabalui,
kuris stebėjo mane pro grindų plyšį, kai rašiau šią knygą.
Tiek jį ir temačiau...
K. K.

TURINYS

ĮŽANGĖLĖ 9

MAŽOJI ŽIEMA 10

SKRAIDYMAS 16

GARLAIVIUKAS 22

PABĖGIMAS 30

LOVA 38

PANDOS 44

ORO BALIONAS 52

GULBĖS 56

BALTASIS VALSAS 60

RUONIAI 72

ĮŽANGĖLĖ

Kai pagalvoji apie žiemą, iškart norisi palįsti po šilta antklode ir, palikus tik iškištą nosį kvėpuoti, susiriesti į kamuoliuką. Arba apsimuturiuoti šaliku.

Tačiau ši knyga ne tiek apie žiemą, kiek apie baltą spalvą.

Kai kas gali ir suabejoti – kokia gi čia spalva? Gal tai iš viso net ne spalva?

Bet ar patikti gali tik tai, kas ryšku ir spalvinga? Ar debesys, pienas, gulbės arba baltos rožės mažiau gražios vien dėl to, kad yra baltos?

Juk koks gražus yra baltas švarus popieriaus lapas. Kai ant jo ką nors užrašai arba nupieši, jis ne visada tampa gražesnis.

Ir vis dėlto. Kodėl, vos tik pamačius prieš save baltą lapą, tučtuojau norisi čiupti pirmą pasitaikiusį po ranka pieštuką arba kreidelę ir nieko nelaukiant ką nors ten nupiešti ar parašyti?

Gal dėl to, kad tuščias lapas mums primena baltą ir šaltą žiemą, nuo kurios norisi tuojau pat pasprukti? Todėl ir skubame tą baltumą kuo greičiau paslėpti.

Galų gale ši knyga ne tik balta, bet ir šviesi, todėl ją skaitant ar vartant neturėtų būti labai šalta.

Jūsų K. K.

MAŽOJI ŽIEMA

Sode šalia namo, prie pat medinės tvoros, augo senas jazmino krūmas.

Buvo pats vidurvasaris, ir stojo šilti, gražūs orai. Visur buvo taip maloniai svaigu, kad norėjosi kur nors imti ir nulėkti. Tik niekas niekur nelėkė, veikiau priešingai. Iš kažkur atlėkė keli Varnėnai juodomis žvilgančiomis plunksnomis, geltonais snapais ir plonomis raudonomis kojelėmis. Ir įsitaisė savo mėgstamoje vietelėje ant tvoros šalia jazmino.

Jie labai džiaugėsi, kad dabar vasara ir gali veikti, ką nori.

Anksti rytą gyvu čiulbesiu jie žadino visus sodo medžius, krūmus, gėles ir net amžinai tinginčius keltis neskraidančius dvikojus to namo gyventojus.

Dienomis kartais svilindavo toks karštis, kad Varnėnams nuo saulės tekdavo slėptis tarp tankiai apaugusių lapais jazmino šakų. Vakare karščiui atlėgus, paukščiai vėl sutūpdavo ant tvoros.

Jazminas buvo didelis ir labai gražus. Ypač dabar, kai pradėjo žydėti. Iš pradžių prasiskleidė vos du balti žiedeliai, ir atrodė, lyg žalias jazmino krūmas viską, kas dedasi aplinkui, stebi mažomis baltomis akutėmis. Vėliau žiedų vis daugėjo ir daugėjo. Galiausiai visas krūmas apsipylė nesuskaičiuojama gausybe puošnių baltų žiedų. Ore pasklido nuostabus jų kvapas, kurį, vos kartą užuodęs, prisiminsi visą gyvenimą.

Varnėnams labai patiko jazminas. Jie tupėjo šalia puošniojo krūmo ant tvoros, grožėjosi baltų žiedų kupolu, kraipė galveles ir gyvai reiškė susižavėjimą.

– Jis toks panašus į štai tą debesėlį danguje, – pasakė vienas, – tik šis ramiai stovi vietoje ir nenuskrenda tolyn, vos tik pradedi juo gėrėtis.

– O man jis – tarsi baltas pūkuotas triušis, – pridūrė antras, ir kiti paukščiai pritariamai palinksėjo galvomis.

– Jo žiedų kvapas primena tą, kuris sklinda pro vonios kambario langelį antrame namo aukšte, – paslaptingai sukuždėjo trečias ir paaiškino: – Ypač kai ten maudosi namo šeimininkė.

– O man jis panašus į sniegu užklotą kalnelį, – svajingai pratarė seniausias, šilto ir šalto matęs Varnėnas, tupintis kiek atokiau.

– Eik jau, eik, radai su kuo lyginti, – sutartinai nusistebėjo jo gentainiai.

Vis dėlto tas palyginimas nebuvo toks jau nevykęs.

Greitai prabėgo savaitė. Jazminas peržydėjo ir pradėjo mesti žiedlapius. Tarsi baltos snaigės iš dangaus, jie iš lėto plevendami leidosi žemyn.

– Žiūrėkite, ar tik ne sninga? – šūktelėjo nustebęs vienas Varnėnas.

– Nejau žiema bus atėjusi? – sunerimo antrasis.

– Ar tik nebūsime pražiopsoję išskristi į šiltuosius kraštus? – išsigando trečiasis.

– Nurimkite, tai tik Mažoji Žiema, – nutildė visus senasis Varnėnas.

Ir iš tikrųjų aplink jazmino krūmą prikrito tiek baltų žiedlapių, tarsi būtų pasnigę. Atrodė, lyg į tą vietą būtų atėjusi tokia mažutėlė žiemužė.

– Eime paslidinėti, – nė kiek nesutrikęs pasiūlė senasis Varnėnas nustebusiems savo draugams. Ir tie iškart šiam sumanymui pritarė, nes ano Varnėno autoritetas visų akyse paskutiniu metu buvo smarkiai išaugęs.

Kasparavičius, Kęstutis
Ka533 Mažoji žiema / Kasparavičius, Kęstutis. – Vilnius: Nieko rimto, 2015. – 80 p.: iliustr.

Vieniems šios knygos veikėjams kyla noras paslidinėti per patį vidurvasarį, jazminų žiedams sningant. Apsivynioti raudonu šaliku ir apskrieti keletą kartų savo kiemą arba nulipdyti iš žiedlapių sniego senį. Kitiems – norisi skraidyti.

Sunku patikėti, bet skraidyti kartais taip lengva: užsimerki, suvasnoji sparnais ir... aukštyn! Žinoma, jei kišenėje nešiojiesi bent kiek fantazijos... Netikėtos, išmintingos, šmaikščios ir lyriškos dailininko Kęstučio Kasparavičiaus pasakos – visiems, kaip visada!

Redaktorė **Danutė Ulčinskaitė**
Korektorė **Giedrė Kmitienė**
Maketavo **Lina Eitmantytė-Valužienė**
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

ISBN 978-609-441-001-7

Tik internetu
www.niekorimto.lt
Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Ar žinote, kad namai mieste kartais irgi nori pasimankštinti kojas? Įsivaizduokite, kad vieną dieną jie išsirausia su visais pamatais iš žemės ir nueina... pasilinksminti. Miesto Rotušė patraukia žiūrėti filmo į Kino teatrą. Deja, šis vaikosi niekaip negalinčią paspukti nuo gerbėjų Saldumynų krautuvėlę. Net senučiukė Bažnytėlė neištveria ir nutapsena prie tvenkinio parke pasižiūrėti savo atvaizdo vandenyje...
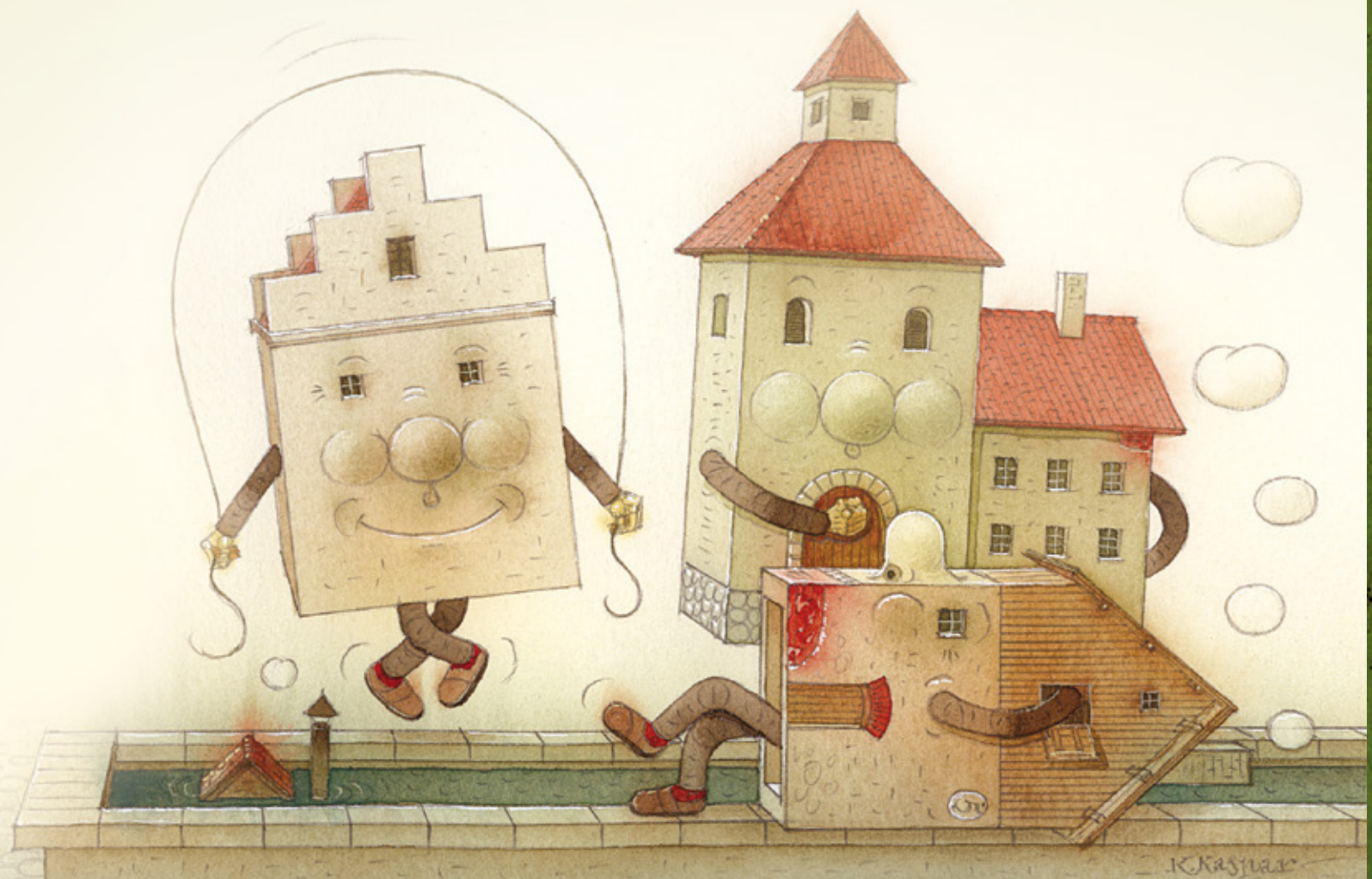
Ir tai tik viena iš dešimties neįtikėtinų istorijų, kurių autorius Kęstutis Kasparavičius yra neprilygstamas stebintojas, neįmanomų dalykų išradėjas, nenuilstantis išminties ieškotojas. Jo padedami, į pasaulį mokomės žvelgti kitaip – lėčiau, atidžiau, išradingiau!